



17.

то и голямата мътна река, с тихите спокойни води, с преплетените крайбрежни камъши и ракитаци, които гъмжат от диви патици и от диви юрдечки. Сред гъстите треви се разплитат сивите възли на лениви, студени змии, пъргави водни костенурки се провират ловко, рибата може да се гребе с шепи. Ей ги познатите тъмни и хладни върбалаци, които дремят в знойната мараня, оплетени с хмел, диви лози и повет. Соленият дъх на чистото море се сменя с дъх на гъста зеленина, на блато и на гнил шавар. Над лодката прелитат мухи, виждат се сиви, прозрачни, подвижни кълбета от комари. До слуха, сред равните плясъци на лопатите, долита непримирима крамола на врабци, затулени в притихналите клонаци. Отвреме на време се мяркат гарги и косове, дочуват се равномерните удари на съсредоточени кълвачи. Наоколо не се вижда жива душа, не се чува човешки глас, няма никаква следа от някакво селище.

Тук, колкото бавно и незабележимо да се влачи мътната вода, все пак плаването срещу течението е по-трудно, и лодкарите нито за миг не могат да оставят лопатите. Орфей стои на кърмата и гледа неспокойно наоколо. Наближава опасният праг — градът на трите реки. Струва му се, че там съгледниците на владетеля са завардили всяко тъгълче, всяка стъпка, че знаят, че са сигурни, дете той ще мине оттам, и чакат да го спипат и да го